

Kresťanstvo je boj

Dnes je veľmi moderné, dokázať byť kľudným a relaxovať aj v tých najväčších vypätiach a stresoch, ktoré prináša naša práca alebo každodenné problémy. Preto sa napr. podnikateľom núka jóga, rôzne dychové cvičenia, sústredenia a iné, a to všetko má navodiť u dotyčného stav pokoja, sily a neochvejnosti. Avšak Pavlovo nabádanie k posilneniu vyviera z iného zdroja. Nie som ním ani ja sám, ani iná filozofia, ale vnútorne nás môže posilniť jedine iba "milosť, ktorú máme v Ježišovi Kristovi". Áno, silu pre službu Bohu nenájdeš vo svojej povahe, ani niekde inde, ale iba tam, kde je Ježiš Kristus. Pavol pokračuje: "Čo si počul odo mňa pred mnohými svedkami, zveruj to spoľahlivým ľuďom, ktorí budú schopní aj iných vyučovať". Timotej, ako Pavlov spolupracovník musí nielen zachovávať to čo mu bolo odovzdané, ale musí urobiť ešte čosi viac. Musí vedieť túto pravdu odovzdať a podať ďalej. To, čo Kristus zveril Pavlovi, Pavol zveril Timotejovi. Starý teológ Tertulián povedal: "Žiaden z vojakov nejde do vojny obklopený luxusom, ani neodpočívajú pred bojom v pohodlnej spálni, ale žije v provizórnom stane, jeho život charakterizujú rozmanité ťažkosti, drsné zaobchádzanie a nepríjemnosti". Tak ani kresťan nemôže očakávať pohodlný život. Ak je verný evanjeliu, určite sa stretne s odporom a posmechom, hoc aj od najbližších, či aj samotných kresťanov. Pavol píše: "Musí znášať protivenstvá". Vojak musí byť pripravený nie len trpieť, ale aj všeličoho sa zrieknuť. Keď je v aktívnej službe, nemieša sa do vecí bežného občianskeho života. Naopak, oslobodí sa od problémov každodenného života, aby sa mohol venovať naplno svojmu vojenskému povolaniu, a tak aby uspokojil svojich nadriadených, a bol vždy k dispozícii najvyššiemu veliteľovi. Robiť si v tomto svete nejaké zväzky a záväzky, ktoré sú dôležitejšie pre kresťana ako jeho služba, je zlé a nebezpečné. Považuje sa to za nevernosť a nestálosť. Taký druh vojaka nevíťazí. Určite pohľad Pavla na vojenskú disciplínu mu poskytol veľký príklad pre život samotného kresťana. Pavol podáva ďalší obraz kresťana: "Ale aj keď niekto zápasí v pretekoch, nebude ovenčený, ak nezápasí podľa pravidiel". Od

rímskeho vojaka sa obracia k obrazu športovca gréckych hier. Každý šport, nech je akýkoľvek, má svoje pravidlá, ktoré platili pre súťaž, a niekedy pre samotný tréning. Vraj platilo heslo: "Žiadne pravidlá, žiadny veniec". A tak život kresťana v Novom zákone sa prirovnáva zvyčajne k pretekom za určeným cieľom, no nie v zmysle, že súťažíme navzájom proti sebe, ale v zmysle tvrdej sebadisciplíny. A skutočne náš život v Kristu má svoje pravidlá, v ktorých sa musíme vedieť pohybovať. Nemôžeme si robiť čo chceme, a ako chceme. Kristovo pravidlo je: Ak ti niekto dá po líci, ty mu nemáš vrátiť späť, ale si ochotný nastaviť aj to druhé. Majme na pamäti, že sa tu určite nejedná iba o facky, často slovo zraňuje bolestivejšie. A toto je náš zápas, to je tvoj zápas. A zasa tu máme obraz roľníka, hospodára. "Namáhajúci sa roľník, má mať v prvom rade podiel na úrode". Ak športovec musí súťažiť férovo a podľa prísnych pravidiel a v odriekaní, vojak má tvrdú disciplínu a byť v povolani verným, roľník musí ťažko pracovať. Roľník sa namáha a lopotí s tou zemou, aby sa jeho hospodárstvu darilo. Všetci dobre vieme, že poľnohospodárska práca je jedna z najťažších. Ľudský pot, mozole, tvrdé ruky, bolestivý chrbát, to všetko sú dôsledky poctivej práce na poli. Nech je pôda akokoľvek chudobná, počasie nevlúdne, roľník musí vytrvať v práci. Keď chytí pluh, je neskoro sa obzerať dozadu. Na rozdiel od vojaka a športovca, jeho životu chýba vzrušenie, čaro rizika, a verejný potlesk. Dobrá úroda závisí od jeho lopotenia sa a vytrvalosti. Preto z lenivca nikdy roľník nemôže byť. Žatvou je získavanie duší. Pán povedal: "Žatvy je mnoho". Navyše, seba dobrého semena Božieho slova a zber úrody sú namáhavé práce, najmä keď je robotníkov málo. Duše sa pre Krista získavajú ťažko, nie jednoduchou automatickou aplikáciou vzorca, ale v slzách, v pote tváre a bolestne, predovšetkým na modlitbách a osobnými obeťami. Áno, iba takýto namáhajúci sa pracovník, zožne svoje výsledky. Všetky tieto tri aspekty, ktorými Pavol ilustruje kresťanského pracovníka, sa majú na nás odrážať. Chce to oddanosť dobrého vojaka, vytrvalosť športovca a usilovnosť roľníka. Bez nich nemôžeme očakávať dobré výsledky.

Panna Mária Kráľovná

R: Pre svoje milosrdenstvo neopust' nás, Pane.

- 1 *Chcem ťa, Pane, oslavovať celým srdcom, * že si vypočul slová mojich úst.*
- 2 *Budem ti hrať pred tvárou anjelov, * vrhnem sa na tvár pred tvojím svätým chrámom.*
R.
- 3 *Tvoje meno budem oslavovať, * pretože si milosrdný a verný.*
- 4 *Vždy si ma vyslyšal, keď som ťa vzýval, * a rozmnožil si vo mne odvahu.*
R.
- 5 *Vznešený je Pán, a predsa zhlíada na pokorného, * pyšného však zďaleka pozná.*
- 6 *Pane, tvoje milosrdenstvo je večné; * neopust' dielo svojich rúk.*
R.

Za koho ma pokladáte

Aj Ježiš si dal urobiť „prieskum verejnej mienky“ – Za koho pokladajú ľudia Syna človeka? No nie preto, aby prispôbil svoje účinkovanie ľuďom alebo vytvoril novú stratégiu. Jeho oveľa viac zaujímalo, čo si o ňom myslia jeho učeníci. Už tým, že tú istú otázku položil aj im, naznačil, že od nich očakáva inú odpoveď.

Rovnako nešlo ani o krízu Ježišovej identity. V hre bola identita učeníkov a vôbec identita človeka, ktorý bez Boha vlastne nevie, kým naozaj je. Človek, ktorý bol stvorený na Boží obraz, po hriechu tento obraz v sebe znetvoril a podľa tohto znetvoreného vzoru si tvorí aj Boha. Preto Boh posla na svet „originál“, svojho Syna, podľa ktorého bol človek stvorený, aby človek opäť spoznal pôvodné dielo a našiel cestu späť k Bohu. Otázka, za koho pokladáme Ježiša, je teda najdôležitejšia v našom živote. Je kľúčová na spoznanie aj našej vlastnej identity, a tým aj pre našu večnosť.

Nie je ťažké uznať historickú existenciu Ježiša – Syna človeka. Popierať, že Ježiš kedysi žil, je dnes už priveľmi primitívne. Takisto nie je problém priznať mu miesto medzi najvýznamnejšími osobnosťami ľudských dejín, ktoré poznačili svet. Ale uznať, že Ježiš je aj Syn Boha, to je odpoveď viery.

Dať Ježišovi miesto medzi takými postavami, ako bol Budha, Konfucius či Gándhí, je to isté, ako pokladať ho za Eliáša, Jeremiáša či Jána Krstiteľa – umiestniť ho do minulosti, medzi mŕtvych. No on je Syn živého Boha, hovorí teda do prítomnosti a pýta sa znovu a teraz. Postaviť Ježiša medzi významné osobnosti môže znamenať úctu k jeho osobe, uznanie jeho kvalít, obdivovanie jeho učenia, ale inak nemá väčší vplyv na život človeka. Nezaväzuje o nič viac ako učenie Budhu, Konfucia či Mohameda. No uznať, že Ježiš je živý Boh, znamená zároveň priznať, že stojím pred najradikálnejším rozhodnutím v živote.

Dnes je opäť populárne v niečo veriť. Zodpovedá to prirodzenosti človeka, ktorý má aj dušu, nielen telo. Ale formálna príslušnosť k určitému náboženstvu ešte neznamená byť veriaci. K viere možno dospieť len s pomocou Boha, ktorý je tajomstvo, ale ktorý sa zjavuje, odhaľuje. Byť spoznaný je najväčšou túžbou lásky. Preto Boh čaká na našu odpoveď, a preto sa stále pýta, za koho ho pokladáme.

Keď Ježiš povie Petrovi, že je blahoslavený, lebo mu to nezjavilo telo a krv, tak mu hovorí, že toto nemá z vlastnej hlavy. Na to by sám nikdy nemohol prísť. Ježiš čakal, ktorému z učeníkov Otec zjaví toto tajomstvo, aby na ňom postavil svoju Cirkev. Teda nie na základe jeho ľudských schopností. Preto Katolícka cirkev vidí v týchto Ježišových slovách základ osobitného postavenia Petra a všetkých jeho nástupcov. Aj v sporoch, ktoré sprevádzajú rôzne interpretácie týchto Ježišových slov, vidieť, aká kľúčová je táto otázka i pre kresťanov. Takže aká bude naša osobná odpoveď?

Ján Víglaš

Nesejte do trnia

Keď Ježiš hovorí o sebe ako o rozsievачovi a prirovnáva Božie slovo k semenu, ide mu hlavne o dobrú prípravu pôdy - aby naše srdcia boli pre slovo pripravené. Písmo - to nie sú noviny, na čítanie Slova sa máme pripraviť. U proroka Jeremiáša čítame: „Preorte si úhor a nesejte do trnia!“ (Jer4,3).

Ježiš sám vysvetľuje, čo je tým trním, do ktorého nemáme zasievať: svetské starosti, vábivosť majetku a žiadostivosť po veciach (porov. Mt 13, 22). Naše srdce však nemusí byť vždy zaťažené len nestriednosťou. Niekedy je zaťažené smútkom a bolesťou. A niekedy sú to aj vážne starosti, ktoré bránia, aby do srdca zapadlo Božie slovo a prinieslo úrodu. Ako môže prísť Božie slovo do zaplneného srdca? Preto je také dôležité trnie najprv odstrániť.

Každá modlitba načúvania Slovu sa začína tým, že Pánovi jednoducho odovzdám do jeho milosrdenstva to, čo ma zaťažuje a zamestnáva natoľko, že by som nepočul, a čo mi možno bráni v rozhlade na podstatnejšie veci. Neznamena to, že ho tieto veci nezaujímajú, ale možno mi bránia v rozhlade na veci podstatnejšie.

Vojtěch Kodet OCarm.,ThD „Učenie“

Sväté omše v 21. týždni cezročného obdobia - (A)

22.VIII. pondelok *« Missa Tridentina »*

18.00 *Za farníkov*

23.VIII. utorok

18.00 *Za Ľ. Jozefa a Máriu Peškových*

24.VIII. streda

18.00 *Za Ľ. Vendelína Janečka, syna Jána a rodičov*

25.VIII. štvrtok

18.00 *Za Ľ. Štefana Ořapku, manželku a deti*

26.VIII. piatok

18.00 *Za Ľ. Augustína Jurčoviča, manželku, synov a zaťov*

27.VIII. sobota

8.00 *Na poďakovanie za milosť a Božiu pomoc*

Upratovanie kostola č.d. 388 - 420

28.VIII. 22.nedeľa cezročného obdobia – (A)

8.00 *Za Ľ. Antona Bardona, syna a rodičov*

Lektori: Blahová, Jurčovičová

10.00 *Za farníkov*

Lektori: Kuric, Polakovič

Liturgický kalendár

22.VIII. pondelok **Panna Mária Kráľovná**

23.VIII. utorok **sv. Ružena Limská, Panna**

24.VIII. streda **sv. Bartolomej, apoštol - sviatok**

25.VIII. štvrtok **sv. Ľudovít, sv. Jozef de Calasanz, kňaz**

26.VIII. piatok **sv. Anastáz, mučeník**

27.VIII. sobota **sv. Monika**

Slovo na dnes

Keď ťa tam, na druhej strane na deformovanom astrálnom tele nebudú muchy hrýzť za to, že si ich podaromnici pozabíjal, ako to tvrdia Indovia, tak sám sa budeš zhrýzať a zožierať, lebo Boh postavil taký svet, ako to už pred 15-timi storočiami napísal sv. Augustín, že sám sebe je trestom každý nezriadený tvor.

V morálke sme sa obmedzili len na hriechy a ľudia nič nevedia o tom, ako môže človek hrešiť aj zabíjať tým, že zanedbá konať to, čo konať má.

Kult mŕtvych.

Autom sa dovezú k cintorínu, znečistia kubíky vzduchu, ozdobia kúštik zeme, pokopú a ide sa domov. Keby tie dve, tri hodiny sedeli v tichosti doma a sústredili sa, našli by pokoj aj živí, aj mŕtvi. Fronty na sviečky. Aby sme mali aj k roku. Je ľahšie zapáliť sto sviečok, ako kľaknúť si a pomodliť sa ruženec.

Ak deti nenaučíte modliť sa, na váš hrob už neprídu páliť sviečky, lebo ich nebude. Zapália len zápalku, aj tú, lebo sa bude šetriť zápalkami, využijú na to, že si s ňou zapália cigaretu.

Mŕtvym prajte mier, žijú viac a bohatšie ako my. Je len jediný zákon, pohyb napred. Stále viac života. Ak narazíš na hranice hmotného sveta, vrátane svojho tela, pre tvojho ducha je to príručka priestor. Štrbina sa nájde a prerazíš ďalej. V mene života sa človek rodí z toho malého a pohodlného priestoru a v mene viac života sa rodí znova. A ktovie ešte koľkokrát?

Betónové hrobky. Kde sa končí kresťanstvo, začína sa kult mŕtvych. Drahé a umelé vence. Vymysleli miniatúrnú bombičku na slzenie. Snobstvo. Keby ste sa dostali do klenotníctva ako do samoobsluhy len na päť minút - a čo si zoberiete, je vaše - veľmi dobre by ste vedeli, čo si nabráť. Nebrali by ste stoličku, lampu alebo reklamu.

Život je ešte bohatšie prestretý stôl - čo si zoberieš? Kde je tvoj poklad, tam je tvoje srdce. Vy máte vedieť, že všetko sa raz obráti, o všetko prídete, zlato sa zmení na blato a ostanú len dobré a zlé skutky. Človek musí byť zabudnutý. Kým vaše mená budú na mramorových tabuľkách, zatiaľ budete v očistci.

Prekrásne svedectvo podali kresťania v istom tábore. Každý večer sa v izbách hlasno modlili. Keď im to zakázali, tak si určili 10 minút ticha. Každý stál ako socha a mlčal. Keď tam vpadol dozorca ako do krypty, ticho ako v hrobe, nik sa nehýbal. Až potom na znamenie veliteľa izby. Aj toto pokladali za nový dôkaz nenávisťi a odporu. Všetkých ich v lese postrieľali.

Človek ani nevie, kedy je odpísaný. Ostalo len svedectvo ich živej viery a dôkaz brutality a násillia režimu bez Boha.

Sú starší manželia, žijú spolu už 15 rokov, ona nemôže mať deti. Pochodila už všetkých lekárov, odborníkov, už sa s ňou nechcel nik ani rozprávať. V dedine sa jej smiali. Išla na púť do Mariatálu, tam sa vyplakala, veľa modlila, aby mohla mať dieťa. Raz doma v kostole ostala sama, ako sa modlila, zdiemla. Snívalo sa jej, že sa k nej priblížila Panna Mária a povedala jej, aby neplakala, že bude mať nie jedno, ale dve deti. A tak sa aj stalo. Otehotnela, nedovolila lekárom, aby ju kontrolovali. Tí, čo ju poznali, hovorili, že je to zázrak. Porodila dve deti.

Zúčastniť sa na utrpení iných, mať pre nich srdce, prijať ich do svojej lásky, vytrvať pri nich, ale nie proti osudu.

Potok nemôže tiecť hore korytom. Kameň nepoletí k nebu.

Vložiť do toho celé svoje srdce, ale s citom pre Božie plány.

Utrpenie je hybná sila pokroku ľudstva, lebo keby sme netrpeli, nepýtali by sme sa na Boha, ale ani by sme nerástli. Nastalo by niečo ako konzervovanie detí.

Rozprávka:

Vedec vynašiel hormón, ktorý zastaví všetok rast u človeka a dieťa, čo ho vypije, bude stále také radostné, šťastné, milé a pekné.

A my, aj keď máme radi pekné deti, tlačíme ich dopredu aj s rizikom, že stratia detstvo.

Anton Srholec „Ako čerstvý chlieb“

Malosť človeka

Š: Keď čítam spomienky z koncentračných táborov, často sa stretávam s tvrdením, že sa tam opovrhovalo ľudským životom, nemal žiadny význam. Smrť bola niečím každodenným. A čo je ukončenie tehotenstva, čo sú vojny, teroristické útoky?

Keď rozmýšľam o veľkosti vesmíru, o miliardách rokov jestvovania sveta, čím je človek s jeho malosťou a pominuteľnosťou? Náhla smrť, bezradnosť, keď zomiera na rakovinu blízka, neraz mladá osoba, neúcta k chudobným ľuďom, ktorí málo znamenajú v spoločnosti - toto všetko vyvoláva vo mne pocit smútku a beznádeje. Veľké slová o dôstojnosti a dôležitosti človeka sa v praxi nevzťahujú na všetkých ľudí. Pre veľký počet obyvateľov sveta, tieto povznášajúce heslá sú prázdne a falošné.

JS: „Čo je človek...“ (Ž 8,5). Sväté písmo tiež hovorí, že aj keby matka zabudla na svoje dieťa, Boh nezabudne (por. Iz 49,15-16).

Boh stvoril každého človeka a každého udržiava v jestvovaní. Každého vyzýva k vernosti jeho vôli a k večnému životu. Kristus, Boží Syn, zomrel na kríži, aby vykúpil všetkých ľudí všetkých čias. Láska Boha Stvoriteľa a Spasiteľa je jediná a neopakovateľná voči každému človeku, teda aj voči opovrhnutým, zabudnutým, voči tým, ktorí zomreli alebo boli zavraždení pred narodením. Treba, aby na to pamätali všetci pokrstení. Je to potešenie pre tých, ktorí zakusujú na svete pohrdanie, ponižovanie a opovrhnutie.

Všemohúci Bože, nech je zvelebené tvoje meno. Do každého človeka si vpsal svoj obraz a podobu. Tvoj Syn, Vykupiteľ sveta, skrze Vtelenie sa zjednotil s každým človekom. Krvou tvojho Syna bolo vykúpené celé ľudstvo. Modlime sa za tých, ktorí nemôžu alebo nechcú poznať svoju veľkú dôstojnosť a hodnotu, pretože sú gniavení vlastnou núdzou a opovrhnutím okolia. Zobuď v nich vedomie, že sú milovaní tebou, Otče. Nech im kríž tvojho Syna hovorí o láske, ktorá nepominie. Prosím ťa, daj, aby pokrstení mali úctu ku každému človeku. Nech každý vzrastá v poznaní, že ako členovia ľudskej rodiny sme všetci bratmi, rovní v dôstojnosti a hodnote.

Ján Szkodoň „Modlitba znechuteného“

STAREC Akýsi starý muž opatrne otvoril zadné dvere domu, ktorý sme mali prenajať. Aj keď ich otvoril len na niekoľko centimetrov, videli sme, že oči sa mu lesknú a zvráskavenú tvár má zarastenú strieborným strniskom. V rukách držal prútený košík, v ktorom bolo niekoľko kusov nelákavo vyzerajúcej zeleniny. Zaželal nám dobré ráno a ponúkol svoje produkty na predaj. Boli sme v rozpakoch. Rýchlo sme si niečo kúpili, aby sme urobili zadosť nášmu súcitu s týmto človekom, ale aj svojim obavám.

Na ďalší týždeň k nám prišiel opäť. Vôbec nás to nepotešilo. Keď sa nám predstavil, spomenuli sme si, že tento človek býva v biednej chatrči dolu na ulici. Naše obavy sa rozplynuli. Uvedomili sme si, že sklené oči nemá od alkoholu, ale od šedého zákalu. Raz sa k nám dovliekol obutý v dvoch rôznych pravých topánkach a vytiahol fúkaciu harmoniku. Pomedzi rozhovor o zelenine a náboženstve hral staré gospelové melódie.

Na jednej návšteve u nás z ničoho nič vykrikol: „*Pán je ku mne taký dobrý! Keď som dnes ráno vyšiel zo svojej chatrče, pred dverami som našiel tašku plnú topánok a šiat.*“ „Z toho máme naozaj radosť!“ *povedali sme.* „*Tešíme sa spolu s vami.*“

„*A viete, z čoho mám ešte oveľa väčšiu radosť?*“ spýtal sa. „*Práve včera som sa stretol s ľuďmi, ktorí by to oblečenie a obuv potrebovali!*“

Kým dáš, uvažuj raz, kým prijmeš, uvažuj dvakrát, a tisíckrát, kým niečo žiadaš.

Ebner-Eschenbachová

Lectio divina
Za koho ma pokladáte?

Mt 16,13-20

¹³Keď Ježiš prišiel do končín Cézarey Filipovej, opýtal sa svojich učeníkov: Za koho pokladajú ľudia Syna človeka? ¹⁴Odpovedali: Jedni za Jána Krstiteľa, druhí za Eliáša, iní za Jeremiáša alebo za jedného z prorokov. ¹⁵Opýtal sa ich: A vy ma za koho pokladáte? ¹⁶Šimon Peter odpovedal: Ty si Kristus, Syn živého Boha. ¹⁷Ježiš mu odpovedal: Blahoslavený si, Šimon, syn Jonášov, lebo ti to nezjavilo telo a krv, ale môj Otec, ktorý je v nebesiach. ¹⁸A ja ti hovorím: Ty si Peter a na tej skale si postavím Cirkev a pekelné brány ju nepremôžu. ¹⁹Dám ti kľúče od nebeského kráľovstva; čo zviažeš na zemi, bude zviazané aj v nebi, a čo rozviažeš na zemi, bude rozviazané aj v nebi. ²⁰Vtedy učeníkom prikázal, aby nikomu nehovorili, že on je Kristus.

ČÍTANIE:

V Ježišových časoch mnohí verili Božiemu príslubu, že im pošle Mesiáša, pomazaného kráľa, ktorý vyslobodí Izrael z útlaku a nastolí Božie kráľovstvo na zemi. Nevedelo sa, ako by sa to malo prakticky uskutočniť, ale nový kráľ mal byť určite hrozbou pre Herodesa, rímsku vrchnosť a napokon aj pre cisára.

Ježiš si volí odľahlé mesto Cézareu Filipovu, vzdialený severovýchodný izraelský kraj, aby o tejto prevratnej téme hovoril so svojimi učeníkmi. Nepriamo sa toho dotýka tým, že kladie otázku, kto je „Syn človeka“. Ľudia si myslia, že Ježiš je nejaký prorok alebo Ján Krstiteľ, Eliáš či Jeremiáš, no ničím si nie sú istí. Ježiš sa teda pýta priamo učeníkov, čo si myslia oni.

Peter odpovedá, že Ježiš je „Mesiáš, Syn živého Boha“. Ježiš Petra pochváli slovami, že to Otec mu zjavil toto tajomstvo. Týmto Peter vyhlasuje svoju vernosť Božiemu pomazanému kráľovi. Je však potrebné poznamenať, že titul „Syn živého Boha“ bol starozákonným pomenovaním, ktoré umocňovalo termín Mesiáš. Keď Peter takto odpovedal, nechápal slovo „Boží Syn“ v božskom zmysle, teda tak, že Ježiš je osoba Najsvätejšej Trojice.

Ježiš potom vyhlasuje, že Peter sa stane základným kameňom jeho nového kráľovstva, Cirkvi. Toto nové spoločenstvo ľudí, ktorí sú ochotní vyznať svoju vernosť Bohom pomazanému kráľovi, sa začína práve tu, s týmito učeníkmi. Ježiš hovorí, že smrť nebude schopná premôcť členov tohto nového spoločenstva. Napokon trvá na tom, aby nejaký čas držali v tajnosti toto odhalenie o tom, že je Mesiáš.

MEDITÁCIA:

Ako sa asi učeníci museli cítiť po tomto zjavení? Zmenilo to spôsob, akým počúvali Ježiša? Jeho poslanie sa teraz stalo ešte oveľa nebezpečnejším – Ježiš istotne smeroval k ostrému stretu s Herodesom a Rimanmi.

Každý si musí dať odpoveď na Ježišovu otázku: „Za koho ma pokladáte vy?“ Aká je vaša odpoveď? Ježiš si zvolil Petra za základ Cirkvi aj napriek jeho ľudským zlyhaniam. Čo sa z toho môžeme naučiť?

Čo si myslíte o Cirkvi a moci, ktorú jej Boh dal? Ste ochotní akceptovať autoritu?

Uplatňujete ju Božím spôsobom?

MODLITBA:

Proste Boha, aby vám dal ešte hlbšie poznanie a lásku k Ježišovi. Proste ho, aby vám pomohol zastávať vašu úlohu v cirkevnom spoločenstve.

KONTEMPLÁCIA:

Rozjímajte nad týmito veršami z Rim 11,33-36: „Ó, hĺbka Božieho bohatstva, múdrosti a poznania! Aké nepochopiteľné sú jeho súdy a aké nevyspytateľné jeho cesty. Ved' kto poznal Pánovo zmýšľanie? Alebo kto bol jeho radcom? Alebo kto mu vopred niečo dal, aby mu to musel vrátiť? Ved' od neho, prostredníctvom neho a pre neho je všetko, jemu sláva naveky. Amen.“

www.fara.sk/vistuk

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku